

Αγίου Νικοδήμου: Φυλακτήριον της Ψυχής... ΗΜΕΡΑ Α΄

[Ορθ](#)

ΗΜΕΡΑ Α΄. Περί τῆς Ἀξίας τῆς Σωτηρίας

[ἰθόδοξη πίστη](#)

Α΄. Ἡ Σωτηρία μου εἶνε μία πραγματεία ὅλη ἐδική μου· εἴαν ἐγὼ δὲν ἔχω ἔνοιαν δι' αὐτήν, ποῖον ἄλλον ἐννοιάζει δι' ἐμέ;

Β΄. Εἶνε πραγματεία ἐδική μου, ὅλης τῆς ψυχῆς μου, καὶ ὅλου τοῦ σώματός μου· εἴαν ἐγὼ δὲν τὴν βεβαιώσω, ποῖος τὴν βεβαιώνει δι' ἐμέ;

Γ΄. Εἶνε πραγματεία διὰ ὅλους τοὺς αἰῶνας· εἴαν ἐγὼ δὲν τὴν ἐνεργήσω, ποῖος τὴν ἐνεργεῖ δι' ἐμέ;

Τί κάμνω λοιπόν; διατί δὲν προσέχω ὅλος εἰς τὴν σωτηρίαν ταύτην τῆς ψυχῆς μου; ἄλλο δὲν ἔχω καλλίτερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ψυχὴν· ἄλλο δὲν ἔχω ἀξιώτερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀθάνατον ψυχὴν· καὶ λοιπὸν εἴαν τὴν χάσω μίαν φορὰν, ἔχασα αἰωνίως τὸ πᾶν ἀγαθόν.

Πρόσφερε εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα διὰ μέσου τῆς Παρθένου, καὶ τοῦ Ἀγγέλου ὁποῦ σὲ φυλάττει, καὶ τοῦ συνωνύμου σου, ἢ ἄλλου Ἁγίου, τὸν ὁποῖον ἔχεις προστάτην, πᾶσαν ἐπιχειρήσιν σου, διὰ νὰ γίνεταί αὕτη εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σου.

Χαῖρε λαμπάς ἡθῶν τῆς

σεμνότητος.

Χαῖρε πυρσός τῆς ἄνω λαμπρότητος.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οὗτος ὁ θεῖος πατήρ ἐγεννήθη εἰς Νάξον τὸ 1749 ἕξ εὐσεβῶν γονέων τὸν Ἀντώνιον καὶ τὴν Ἀναστασίαν καὶ τοῦ ἐδόθει διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος τὸ ὄνομα Νικόλαος.

Ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας διεκρίνετο διὰ τὰ πλούσια χαρίσματά του καὶ τὸν ἔνθεον ζῆλον του. Τὰ πρῶτα του γράμματα τὰ μαθαίνει ἀπὸ τὸν ἱερέα τῆς ἐνορίας του. Ἐν συνεχείᾳ μαθητεύει παρά τούς πόδας τοῦ διδασκάλου τοῦ γένους ἀρχιμανδρίτου Χρυσάνθου ἀδελφοῦ τοῦ ἱερομάρτυρος Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ 1765 εἰς τὸν ὀνομαστόν γιὰ τὴν ἀρετὴν Ἱερόθεον Βουλισμᾶ εἰς Σμύρνην. Τὸ 1770 γνωρίζει στὴν Νάξο τούς ἀγιορίτες μοναχοὺς Γρηγόριο, Νίφωνα καὶ Ἀρσένιο καὶ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν μοναχισμό φουντώνει πλέον μέ τὴν γνωριμία τοῦ Ἁγίου Μακαρίου ἐπισκόπου Κορίνθου καὶ τοῦ Συλβέστρου Καισαρέως στὴν Ὑδρα.

Τὸ 1775 κείρεται μοναχός εἰς τὴν μονὴ Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους καὶ λαμβάνει τὸ ὄνομα Νικόδημος.

Ἡ ἀγία του χεὶρ ἀνεδείχθη «κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου» συγγράψασα πλήθος συγγραμμάτων, ἀγίων βιβλίων καὶ ἱερῶν ἀκολουθιῶν εἰς διαφόρους ἁγίους.

Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἡ ὁποία κατοικοῦσε στὴν καρδιά του ἔρρεε

ἄφθονος ἀπὸ τοῦ στόματός του εὐφραίνουσα καὶ φωτίζουσα τοὺς πάντας ἀπὸ τοῦ Πατριάρχου μέχρι τοῦ ἀπλουστέρου πιστοῦ. Μοναδική του φροντίδα ἡ τήρησης τοῦ Θείου θελήματος καὶ ἡ ὀφέλεια τοῦ πλησίον. [\(περισσότερα...\)](#)